

L'extrema esquerra, reciclada

Fa 27 anys Daniel Ortega encapçalà la revolució que enderrocà el dictador Somoza i es va convertir en el pitjor enemic dels Estats Units, que finançà una guerra civil que va deixar milers de morts. Als 59 anys, el líder sandinista mostra un discurs moderat que el situa, en les eleccions del proper 5 de novembre, a un pas d'una nova presidència.

Ja no vesteix el tradicional uniforme de combat i es mobilitza en lujosos vehicles tot terreny. No parla de guerra, sinó de pau i reconciliació, i assegura que defensarà els més pobres sense afectar la propietat privada, la banca i els pactes comercials signats amb els Estats Units. Els seus cartells de campanya han perdut, a més, aquell inocultable estil soviètic, després de canviar el vermell i negre que durant dècades va identificar el líder del Front Sandinista d'Allibera-

ment Nacional (FSLN) per un insípid color rosa.

Si les enquestes no s'equivoquen, un renovat Daniel Ortega podria arribar finalment a la presidència de Nicaragua diumenge que ve, 5 de novembre. Per a desesperació de la dreta i dels EUA, que han fet tot el possible per arraconar la seva candidatura, convençuts com estan que darrere la façana de la moderació es troba intacte el vell líder revolucionari. L'any 1979, Ortega va liderar la revolució que va posar fi a quaranta-

tres anys de dictadura de la família Somoza. Va ser llavors quan els Estats Units van veure en Ortega la reencarnació mateixa del cubà Fidel Castro i Nicaragua es va convertir en un sagnant escenari de la guerra Freda a Amèrica Central. L'operació Iran-*contra*, una xarxa de venda il·legal d'armes nord-americanes a Teheran a canvi de transferències de diners a l'escamot antisandinista, va encoratjar una guerra civil que va deixar més de 30.000 morts. Destapat l'escàndol el 1986, diversos funcionaris de Ronald Reagan van ser condemnats o van haver de renunciar. Molts d'ells han tornat a la Casa Blanca per mà de George W. Bush. Per això no ha d'estranyar que l'Organització d'Estats Americans (OEA) hagi demanat als Estats Units que no intervingui amb les seves opinions en la campanya electoral. Avui Ortega assegura que "un cop superada la situació de guerra dels anys vuitanta, ja en pau, he arribat al convenciment que no hi ha més alternativa que la reconciliació perquè el país pugui caminar". En públic li agrada

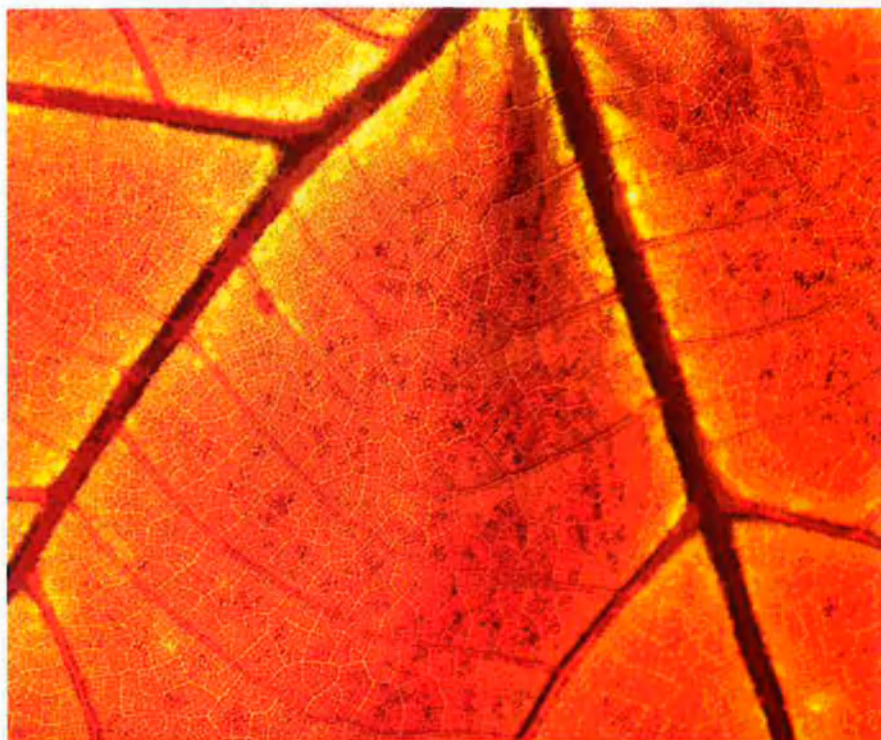
Daniel Ortega, líder del Front Sandinista de Liberación Nacional (FSLN), amb la seva esposa Rosalva Murillo, cap de la campanya sandinista, en un recorregut de propaganda electoral.

mostrar-se més proper al peruà Alan García que al veneçolà Hugo Chávez. I ha teixit aliances amb antics *contres* i exsomozistes per forjar el clàssic discurs d'esquerra moderada amb vocació de poder, a l'estil del brasiler Luiz Inácio Lula da Silva.

Res d'això no sembla, però, que arribi a Washington, on el veuen com l'avanzada de Caracas a Amèrica Central i desconfien de les seves intencions. El sotssecretari dels Estats Units per a Llatinoamèrica, Tom Shannon, va viatjar a Managua el juny darrer i va afirmar que la Casa Blanca no donava suport a cap candidat. Però va afegir que el banquer conservador Eduardo Montealegre representava "el futur de Nicaragua i l'oportunitat d'obrir un espai per a tots els nicaragüencs". Montealegre disputa el segon lloc a l'exvicepresident José Rizo, del Partit Liberal Constitucionalista (PLC), el líder del qual és l'exmandatari Arnoldo Alemán (1997-2002), condemnat a vint-i-cinc anys de presó per corrupte. Una enquesta realitzada per la Universitat Centreamericana va atorgar al binomi de dreta el 36% dels vots, contra el 37,3% d'Ortega, un percentatge que, segons la llei electoral vigent, li atorga el triomf en primera volta. La veritat és que Washington s'ha esforçat sense èxit per unir els antisandinistes al voltant de Montealegre, vist el rebuig que produeix l'arrel "corrupta" de Rizo. L'ambaixador Paul Trivelli va dir fins i tot que votar pel PLC –al govern des del gener del 1997– equivaldria a votar per Ortega.

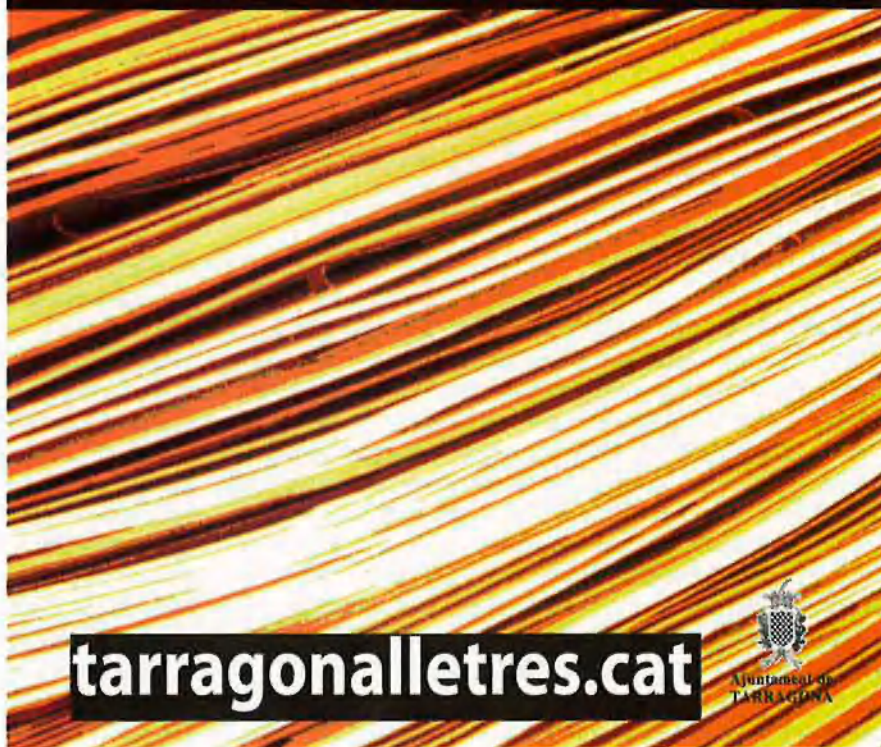
Mentrestant, 5,5 milions de nicaragüencs esperen solucions als seus problemes, sigui qui sigui el guanyador de la contesa. Viuen en el tercer país més pobre d'Amèrica, darrere d'Haití i Hondures, i cadascun d'ells deu als creditors estrangers 700 euros, xifra que equival al producte interior brut per càpita. Segons dades oficials, vuit de cada deu nicaragüencs viu per sota de la línia de pobresa, sense ocupació formal i a costa de les remeses que reben dels seus familiars emigrats a l'estranger. A més, des de fa dos anys l'economia de Nicaragua afronta una recessió deguda fonamentalment a la forta escalada dels preus del petroli, del qual és dependent extern.

Federico Rivas

amb els **5 sentits** **TARDOR**
LITERÀRIA

TARRAGONA, 26 D'OCTUBRE-30 DE NOVEMBRE '06

tarragonalletres.cat

